

рги Сливнецията, изъ Сливенъ (или изъ село Терзи-башъ); Коста (?), изъ Ески-Захара; Божилъ Баколи, изъ Сливенъ; Никола Овелията, изъ Сливенъ. Азъ бѣхъ дванайсетиятъ. Азъ сѣкога мога да са похваля, че дружината ми въ онова време бѣше избрана, като захарска загария; а по-голѣмото число отъ тая дружина бѣше изъ Сливенъ и изъ неговите околности.

Азъ казахъ по-горе, че нашите бѣлгаре отъ южната страна на балканътъ сѣ гостеприемни и добри хора. Това е забѣлѣжилъ сѣки. Веднашъ азъ дойдохъ въ едно село и поискахъ отъ единъ селѣнинъ малко брашно и малко сирене. Селѣнинътъ ми напжли съ брашно една торба; но когато азъ поискахъ да му плата, то той ми отговори така: »Тебе тие повече трѣбать, отъ колкото мене. Нека ти дава Богъ добро и здраве!« Другъ единъ бѣлгаринъ ми даваше 300 гроша, за да купа барутъ на момчетата.

Щомъ приближи пролѣтъта, то азъ поведохъ юнаците и заведохъ ги на тракийското поле, по брѣговете на Туинжа. Тая пролѣтъ бѣше твѣрде топла. Овчерете ни посрѣшнаха съ голѣма радость. По тие мѣста ние ходихме твѣрде малко време; мене са искаше да пообикола и Бакаджикъ. По черноморските страни и по Бакаджикъ ние ходихме до гергйовдень; а послѣ са упжтихме пакъ камъ Стара-планина. Когато дойдохме въ село Стрѣжа, то са извѣстихме отъ селѣните, че около Марашката-рѣка сѣ са заселиле татари, които не позволяватъ презъ селото имъ и пиле да прехвѣркне. Ако нѣкои пѣтници да би пуснале конете си да пасать на тѣхната мѣра, то тие ги би-